

τακτητών. Μάλιστα είχαν σκλάβους τους Ε/Κ ιδιοκτήτες που τα καλλιεργούσαν προς όφελος των αφεντάδων τους τα εξαγόρασαν όμως με την πάροδο του χρόνου και πέρασαν όλα πάλι στους νόμιμους ιδιοκτήτες τους Ε/Κ χωρίς να μείνει ούτε μια πατιά έδαφος σε Τούρκους ούτε Τούρκος κάτοικος. Και

σήμερα πάλι η ιστορία θα επαναληφθεί. Όσο και να θέλετε να τα κρατήσετε στα ελληνικά χέρια θα καταλήξουν.

Ενωμένος ο προσφυγικός κόσμος θα αγωνίζεται να διεκδικεί ό,τι του ανήκει και σίγουρα θα φθάσει η περιπόθητη μέρα της λευτεριάς και της δικαίωσης.

Καλό ταξίδι Αυξέντη

Όντας η μαύρη μάνα μου, μικρό παιδί ακόμα στην εκκλησία αβάφτιστο, κι αμύρωτο με πήρε, έσκυψε και γονάτισε μπρος στην Χρυσή σου Εικόνα μ' έσφιξε στην αγκάλη της, εδάκρυσε και είπε. Γρηγόρη μου, μικρό παιδί, μεγάλη μου αγάπη, Γρηγόρη μου, βλαστάρι μου, μικρό μου παλληκάρι, κοίτα τον κόσμο γύρω σου, τον κύρη σου, εμένα, δες τα πουλιά, δεν κελαδούν, τα λουλουδία μαραίνουν χρόνια και χρόνια στην σκλαβιά είν; αλυσοδεμένα και καρτερούν με υπομονή, την Λευτεριά προσμένουν. Γρηγόρη μου, βλαστάρι μου, πότε θα μεγαλώσεις τα άρματα σου να ζωστείς, αντάρτικο να στήσεις να ρίξεις βόλια και φωθικά και τον εχθρό να διώξεις και Λευτεριά στην Κύπρο μας και σ' όλους να χαρίσεις. Ω, Παναγία μου Δέσποινα, ευλόγα το παιδί μου κι ανάφτουν σπίθα φλογερή μέσ' την καρδιά, στα στήθη, ν' ακούσει εμέ την μάνα του, ν' ακούσει την φωνή μου, θρησκεία, Κύπρο, Ελλάδα στο είναι του να κλείσει». Με τέτοια με μεγάλωνε η καψερή μου μάνα δυνάμωσα κι' ανδρώθηκα με το δικό της γάλα, φλόγα τα λόγια ανάψανε, σαν την φωθικά φουντώνει, μαζί μ' εμένα η φωθικά κι' εκείνη μεγαλώνει. Όπως ποθούσε η μάνα μου, η Παναγία μ' αξιώνει ζωστικά τ' Άγια άρματα και την ευκή της πήρα, και τώρα μονάχος στην σπηλιά, η στρατιά με ζώνει, με το τουφέκι πολεμώ, την Παναγία οδηγήτρα, τον όρκο μου δεν τον πατώ, τ' όπλο δεν παραδίνω, Έλληνας είμαι και ποτέ την Κύπρο δεν προδίνω. Μάνα, τα λόγια σου βαθειά, μέσ' την καρδιά μου μένουν και το κορμί μου κι' αν χαθεί, εκείνα δεν πεθαίνουν, μα θα σκορπίσουνε παντού, στους κάμπους, στα βουνά, να θρέψουν στα στήθεια παλληκαριών δίψαν για Λευτεριά. «Καλό ταξίδι Αυξεντή, εκεί ψηλά που πάεις την Κύπρο, την Ελλάδα μας, ποτέ σου μην ξεχνάεις μέσ' τις καρδιές μας πάντα θα ζεις, θάσαι λαμπρό αστέρι Του Μαχαιρά Σταυραετέ, της Κύπρου περιστέρη».

Ανδρέας Παναγίδης